

over kommunalbestyrelsens skøn i en konkret afgørelse.

På den baggrund kan Socialdemokratiet tilslutte sig forslaget.

Hans Christian Schmidt (V):

I sidste folketingssamling havde vi en diskussion om hele spørgsmålet i lovforslag nr. L 204. Og det spørgsmål var bl.a., at vi ville sikre borgernes retssikkerhed, sådan at man havde en mulighed for at få prøvet en afgørelse, hvis ikke man f.eks. kunne få en dispensation til helårsbeboelse i sommerhuse.

Ved den lejlighed stillede vi nogle spørgsmål og fik af ministeren bekræftet, at sådanne retlige muligheder ville der være for borgerne.

Man fandt så senere ud af ved en afgørelse i Naturklagenævnet, at det ikke var tilfældet i loven. Det var vi selvfølgelig skuffede over, idet vi fra Venstres side havde gjort meget ud af, at den retlige sikkerhed skulle der være for borgerne.

Nu har vi så stillet det spørgsmål til miljøministeren, hvad miljøministeren vil gøre ved det. Han har svaret, at han vil fremsætte et nyt lovforslag; det ligger her i dag. Vi havde selvfølgelig hellere set, at det var blevet fremsat på samme tidspunkt som det, vi behandlede sidste år. Der er nogle borgere, der er kommet i klemme, men vi er godt tilfredse med, at de borgere, der nu har fået en afgørelse, har en ret til at få genoptaget deres sag.

Så alt i alt med det, der ligger her, kan Venstre anbefale lovforslaget.

Henriette Kjær (KF):

Da vi i december 1998 vedtog den såkaldte stoplov, der skulle sætte en stopper for helårsbeboelse i sommerhusområderne, fik vi oplyst, at de borgere, der ville klage over kommunens afgørelser vedrørende dispensationer, kunne påklage disse afgørelser ved Naturklagenævnet, og det har så vist sig efterfølgende, at det kan man ikke.

Med denne lov bliver det nu muligt at klage over den afgørelse, kommunen har truffet, også for de borgere, der tidligere har fået afvist deres sag ved Naturklagenævnet. Det er selvfølgelig ærgerligt, at vi nu skal lappe på loven; der burde have været orden i disse spørgsmål i første hug, men det korte af det lange er: Vi støtter lovforslaget.

Ole Sohn (SF):

Idet vores ordfører på området, hr. Jørn Jespersen, ikke kan være til stede, skal jeg på SF's vegne give udtryk for følgende:

Vedtagelsen af afviklingsloven i sommer forudsatte, at planlovens almindelige klagebestemmelser var gældende, således at klager med et retligt indhold kunne påklages til Naturklagenævnet. Naturklagenævnet har imidlertid den 14. oktober 1999 afvist en konkret klage i forbindelse med en kommunalbestyrelses afgørelse om afviklingsdispensation og generelt fastslået, at alle sådanne klager vil blive afvist, fordi nævnet finder, at der ikke er hjemmel til at klage til anden administrativ myndighed.

Lovforslag nr. L 94 bringer planloven i overensstemmelse med de forudsætninger ved behandlingen af vedtagelsen af afviklingsloven i sommer, at afgørelser om afviklingsdispensation kan påklages til Naturklagenævnet. Både allerede truffne afgørelser og afgørelser, der træffes inden den 1. april i det næste årtusindes første år, vil kunne komme til behandling.

Så SF støtter indstillingen.

Aase D. Madsen (DF):

Dansk Folkeparti kan være tilfreds med dette lovforslag, da det nu på tryk giver en klagemulighed i loven i forbindelse med kommunernes afslag på dispensationsansøgninger. Vi i Dansk Folkeparti er ligeledes glade for, at alle de afslag på dispensationsansøgninger, der indtil nu er meddelt, skal tages op igen, og at der således bliver oplyst om klagemuligheden.

Jeg vil ikke undlade at gøre opmærksom på, at Dansk Folkeparti ved førstebehandlingen af L 204, som drejede sig om afviklingsordningerne, den 8. april 1999 udtalte:

»Dispensationsordningerne er fuldstændig umulige at administrere, og der tages derfor ikke hensyn til borgernes retssikkerhed. Man fratager endda samtidig borgerne retten til at klage over kommunernes afgørelser i dispensationssagerne.«

Dansk Folkeparti stillede også ændringsforslag, således at afgørelser om dispensation fra forbudet mod anvendelse af boliger i sommerhusområderne til helårsbeboelse kunne påklages.

Jeg undrer mig derfor over, at der ikke var en klokke, der ringede i lovsystemet dengang.

Vi stillede et ændringsforslag, og det var nr. 7 i betænkningen: »Med denne ændring sikres, at